

Milly
Johnsonová

*Želám si
Vianoce
každý deň.*

Tieto Vianoce budú výnimočné...

Tieto Vianoce budeme spolu.

*Želám si
Vianoce
každý deň*

*Želám si
Vianoce
každý deň*

Milly Johnsonová

Original title: Milly Johnson: I WISH IT COULD BE CHRISTMAS EVERY DAY
Copyright © 2020 Milly Johnson
All rights reserved.
Cover Illustration: Melissa O'Connor

Translation © Anna Kompasová, 2023
Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2023

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Na s. 91, 92 a 337 je použitý citát z diela J. Austenovej: *Láska slečny Elliotovej*.
Preklad: Beáta Mihalkovičová, Bratislava: Slovart, 2011.

Redakčná a jazyková úprava Mariana Paulinyová

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti
buď výtvorom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne,
a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi
osobami, obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami
je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať, ukladať
do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom,
či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou,
alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-573-0356-5

Lukovi, ktorý tam hore jazdí na koňoch,
prechádza sa so psami, šoféruje mercedes,
pochutnáva si na steakoch a na hranolčekoch,
vyzerá ako zo škatuľky, flirtuje s babami,
je obyčajný chalan, všetkých rozosmieva
a zhlboka dýcha nebeský vzduch.

23. decembra

*Ten, kto nemá Vianoce v srdci,
nikdy ich nenájde pod stromčekom.*

Prvá kapitola

Bridge Wintermanová, ako inak, vinila z počasia svojho manžela. Koniec koncov, hašterili sa tak často, že ho mala ako prvého na muške, keď sa niečo pokazilo. A dobre vedela, že on jej neprial rovnakou úmerou. Zhlboka sa nadýchla, aby si prekrvila mozog. Musela uznať, že za situáciu nemohol ani tak Luke ako tí idiotskí meteorológovia, ktorí nedokázali predpovedať, že celú krajinu zachváti treskúca zima. Ako to, že to nevedeli v dnešnej dobe, keď mali poruke najnovšie technológie od výmyslu sveta? V roku 1987, keď mala dva roky, jeden uznávaný meteorológ presviedčal britskú verejnosť, že zvesť o hurikáne, ktorý sa blíži do Spojeného kráľovstva, je číry nezmysel. O niekoľko hodín neskôr južnú časť krajiny spustošila najhoršia búrka za tri storočia, takže jej úsudok bol oprávnený.

Bridge vypustila z hlavy nepodstatné myšlienky o neslávne známych meteorológoch aj o Lukovi, aby sa mohla sústrediť na šoférovanie. Cez čelné sklo videla len biele polia. Snehové vločky, ktoré viali jej smerom, ju hypnotizovali. Zastať neprichádzalo do úvahy, veď bola len deväť kilometrov od cieľa.

Navrhla, aby sa stretnutie konalo v elegantnom hoteli na vidieku, dostatočne blízko A1-tyky, no zároveň mimo rušných vozoviek. Nepamätala sa, či hotel vybrala preto, že začiatku konca rozvodového konania by dodal punc honosnosti, alebo preto, že bolo treba vyvinúť snahu, aby sa doň človek dostal. Bridge sa po troch dňoch vracala domov z regiónu Scottish Borders, kde bola na obhliadke spustnutých nehnuteľností. Luke bol na mítingu na východnom pobreží. Hotel bol presne na pomedzí ich trás, uprostred cesty číslo dvadsaťtri. V zaneprázdnenom vesmíre už takmer bývalých manželov sa planéty pohybovali po dokonale vymedzených dráhach. Stretnutie malo trvať nanajvýš päť minút – len podpíšu hárkny papiera, vymenia si ich a odovzdajú právny zástupcom. Poprajú si veselé Vianoce, Bridge sa vráti do Derby a Luke sa vydá na cestu cez pohorie Penniny. Prebehne to ľavou zadnou.

„Rokovania“ o bezbolestnom ukončení manželstva doteraz neprebiehali hladko. Takmer päť rokov na seba prskali a hašterili sa, aby sa uvoľnili z puta, ktoré ich zväzovalo. Do mobilu si vykrikovali urážky, atakovali sa mrazivými aj horúcimi e-mailmi s množstvom výčitiek, dožadovali sa vyhlásení, informácií, účtov, správ. Ani jeden z nich našťastie nebol taký hlúpy, aby si najal právnik, ktorý by zaňho viedol väčšinu bitiek, inak by už dávno skrachovali. Vybavovanie účtov tvárou v tvár si však vybralo svoju daň a im došli sily. Predbežná zmluva bol Lukov nápad. „Pozri, Bridge, teraz máš v živote Bena a ja zas Carmen, takže to ukončíme pre ich dobro aj pre naše a poďme ďalej,“ stálo v e-maile. „Požiadať právneho zástupcu, aby spísal zmluvu s vyjadrením, že súhlasíš s rozvodom dohodou, a podpíš ju. Ja požiadam svojho o to isté a zmluvy si vymeníme. Aby si mala dušu na mieste, podpíšeme ich jeden pred druhým a za celým týmto nezmyslom dáme bodku.“

Súhlasila. Netúžila ho vidieť, no zároveň túžila.

„Dor...!“ Potlačila nadávku, keď kútikom oka zachytila obrazovku satelitnej navigácie, ktorá uvádzala, že do cieľa zostáva ešte

dvadsaťšesť kilometrov. Ako to, že ich pribudlo, keď len sto metrov predtým navigácia ukazovala deväť? Nebolo možné, aby zdolala tých deväť, tobôž nie dvadsaťšesť. Mala dojem, akoby Boh na zem sypal obrovské balenia práškoveho Persilu. Bola skúsená vodička, no jej sebavedomím otriasol vánok úzkosti a myklo ňou ako neďalekou značkou na okraji cesty.

„Ahoj, Siri,“ povedala do mobilu.

„Ako vám pomôžem?“ spýtala sa Siri.

„Kde som?“

Na jej prekvapenie Siri neodvetila: *Uprostred ničoho, drahá. Delia vás dve hodiny od smrti na podchladenie. To máte za to, že šoférujete športové auto.* Namiesto toho sa ozvalo povzbudivé: „Ste na A7501, juhozápadne od Whitby.“

„Kde je najbližšie mesto?“

„Nenašla som žiadne zodpovedajúce miesta.“

„Kde je najbližšia dedina?“

„Nenašla som žiadne zodpovedajúce miesta.“

Bridge netrepezlivo zavrčala. „Siri, viem, že si pani, ktorá žije v mobile, ale snaž sa. Kde je najbližšia farma, stajňa, prístrešok...“

„Najbližšie je Figové údolie, tri kilometre na ľavej strane.“

Vidíš, že to ide, pomyslela si Bridge. Priblížila sa ku kývajúcej sa značke a rozpoznala na nej slová „Figové údolie“. Pod nápisom bola šípka vľavo, takže Siri ju navigovala správne. Bola by hlúpa, keby sa tam neuchýlila pred neutíchajúcou fujavicou. Figové údolie možno obývajú podivní vidiečania, ktorí chovajú vlkolakov ako domáce zvieratka a sobášia sa medzi sebou, ale čo na tom? Ak by v dedine nebol hotel či hostinec, bude hľadať útočisko v kostole ako Esmeralda z filmu *Zvonár u Matky Božej*.

„Otočte sa na opačný smer...“

„Ach, sklapni, ty otravná nespoľahlivá ženská,“ prehlušila Bridge hlas satelitnej navigácie a odbočila vľavo. Po tom, čo ju prístroj zavádzal s počtom kilometrov, stratila v neho dôveru. „Počúvam Siri. Teba ignorujem, šetri si dych.“

Cesta bola úzka a opustená, strácala sa v dialke. Bridge po chvíli odmenil pohľad na budovy a unavene si vydýchla. Zbadala malý kostolík, niekoľko chatiek, strechy pokryté snehom a, na svoju nevýslovnú radosť, hostinec. Predstavila si, čo bude robiť o desať minút – sedieť pred kozubom a rozmrazovať sa zvonka, zatiaľ čo jej dvojitá brandy rozohreje vnútro.

Len čo zabrzdila vedľa cedule „parkovisko“, vypla motor na poršche, ktorý akoby dvíhal bezvládnú ruku a hovoril: „Stačilo, potrebujem si oddýchnuť.“ Jej auto bolo ekvivalentom dostihového koňa: krásne na pohľad, spoľahlivé na známych tratiach, no len čo narazí na prekážky, stáva sa z neho nepoužiteľná mŕtva váha. Bridge si obliekla bundu a vystúpila. Prijemné teplo vystriedal poryv arktického vetra. Pobešla k vchodovým dverám hostinca: zamknuté. *Dopekla s robotou*, pomyslela si. Vtom si všimla, že za oknom je kartónová ceduľa so slovami: „Len pre hostí s vopred rezervovanými izbami. Na Prvý sviatok sme plne obsadení.“ Jedno bolo isté, nemôže tu trčať dva dni a čakať, kým niekto otvorí.

Nakukla cez okno a dúfala, že uvidí upratovačku vysávať alebo barmana utierať stoly, no nikoho tam nebolo. Zaklopala na sklo a pokúšala sa upútať pozornosť niekoho, kto by sa skrýval mimo dohľadu – možno krčmára s požužlanou cigaretou –, no márne. Silne zabúchala pästou na dvere. Bez odozvy. Vytiahla si zips na bunde vyššie a vykročila, no v čižmách Jimmy Choo, ktoré neboli vhodné do snehu, sa šmykla a takmer zakopla o zasnežený železný poklop do pivnice. Zohla sa a potiahla, no zvnútra bol pevne zaistený. Oproti hostincu stála kôlna s polenami dreva. V zadnej časti budovy našla dvere so železnou mrežou. Napravo od nich bolo dlhé úzke okno. Búchala naň zo všetkých síl a dúfala, že sa ozve niekto v zadnej časti budovy. Bola si vedomá, že sa zbytočne nádeja a mrhá energiou, miesto bolo rovnako prázdne zblízka ako z diaľky.

Zostával ešte kostolík. Vydala sa k nemu cez parkovisko a cez jednoprúdovú cestu a prešla cez mostík, ktorý sa klenul ponad

hlboký úzky potôčik. Šmýkala sa po zľadovatenej ceste, no do olympijskej medailistky v krasokorčuľovaní jej chýbalo veľa. Podišla k mohutným klenutým dverám, potočila zhrdzavenou guľou a vzápätí po nich všakovako búchala, no bezúspešne. Pobra-la sa teda ďalej k šiestim chatkám v radovej zástavbe. Nazrela cez okienko jednej z nich, ale sklo bolo priveľmi špinavé, aby niečo zazrela. Zaklopala na dvere, nemala však o nič viac šťastia ako za posledných pätnásť minút. Postup zopakovala pri zvyšných piatich chatkách. Nadarmo. Boli to letné rekreačné chatky, ktoré zostávajú do začiatku sezóny bezpochyby opustené. Zaumienila si, že sa vráti do zjavne najlepšieho – vlastne jediného – úkrytu, do hostinca. Ak sa doň nebude vedieť dostať, bude si musieť poradiť a riskovať následky. Lepšie, ak ju zatknú za vlámanie, akoby mala primrznúť k volantu.

Keďže Bridge ako tínedžerka prežila prechodné delikventské obdobie, so zámkom a so skrutkovačom vedela obratne narábať. V aute vždy nosila kufrík s náradím. Vďaka dysfunkčnej, disharmonickej výchove našla útechu a stabilitu v tom, že bola pripravená na väčšinu problémov, ktoré jej život hádzal do cesty. Ako sa však hovorí, výnimka potvrdzuje pravidlo, pretože dnes si zabudla nepremokavú bundu aj snehule. Hoveli si na zadnom sedadle robustného auta s pohonom 4x4, ktorým by išla, keby po a) nezamýšľala ukázať Lukovi Palfreymanovi, že sa mu vyrovná viac než len po finančnej stránke, a po b) meteorológovia v Spojenom kráľovstve neboli dilinovia.

Otvorila kufor, vybrala kufřík z priehradky pod vaničkou a vytiahla plochý skrutkovač, svoj verný nástroj na vlámanie. Ak to nevyjde, rozbije okno a vlezie dnu. O svojej zručnosti nepochybovala, a to právom. Aj po toľkých rokoch to mala v prstoch. Zopár šikovních štuchnutí a potočení v kľúčovej dierke a ozvalo sa uspokojivé cvaknutie. Zatlačila do dverí a zacítila prúd vzduchu, ktorý na ňu vzdychol, akoby bol uväznený a ďakoval za prepustenie na slobodu.

Pripravila si ospravedlnenie pre prípad, že sa pomýlila a niekto vnútri predsa len je. Neprekvapilo ju však, keď ju privítali len ticho a tma.

Druhá kapitola

„Nemôžu tie stierače ísť rýchlejšie? Nevidím na cestu, a ak na ňu nevidím ja, tak ani ty, a to ma teda pokojom nenaplní,“ povedal Charlie sarkasticky. Stávalo sa z neho kľbko nervov.

„Nemôžu, Charles,“ odsekol Robin a slová dramaticky oddelil. Charlieho volal „Charles“ iba vtedy, keď ho vytočil.

„Len sa pýtam...“

„Chceš šoférovať ty?“ vyštekol Robin. „Zastavím a vymeníme si miesta. Alebo si radšej vezmem taxík, pretože ty by si nás prizabil.“ Zhlboka sa nadýchol, aby sa upokojil. „Seď a nechaj ma viesť auto.“ Vzdychol si a priložil do horúcej výmeny názorov: „To je ale drzosť, Charles Glaser! Ako dlho ti robím šoféra? Koľko nehôd som spôsobil? Koľkokrát som prekročil rýchlosť či dostal pokutu za nesprávne parkovanie? Ani raz. Niekedy si želim, aby tu bol katapult. Stlačil by som gombík a vystrelil by som ťa na obežnú dráhu.“

Vo vzduchu viselo niekoľko sekúnd napätia a obaja muži vybuchli do smiechu. Život bol prikrátky na to, aby medzi sebou živili vážne hádky, no nevinné podpichovanie bolo súčasťou ich

partnerského DNA už tridsaťdva rokov. *Budeš sa hašteriť do sýtoti*, stálo v ich desiatich prikázaniach, ako aj *Nebudeš prechovávať zášť* a *Urobíš kompromis vždy, keď je to možné*.

„Nič nevidím,“ znervóznel Robin. „Toto je hotové šialenstvo.“

„Nemohli sme to tušiť,“ upokojoval ho Charlie.

„Tí prekliati meteorológovia,“ pokračoval Robin netrpezlivo. „Debakel z osemdesiateho siedmeho sa opakuje. Ako to, že dokážu ľudí vystreliť na Mesiac, ale nevedia predpovedať sneh?“ Rozhodil rukami, no rýchlo zovrel volant, lebo auto sa nebezpečne vychýlilo z jazdného pruhu.

Charlie si odkašlal. „Teraz asi nie je vhodná chvíľa spomenúť, že v Škótsku žiaden nie je.“

„Čo?“

„Sneh.“

Robin zvieral volant čoraz silnejšie, akoby ho delil od pádu z konca sveta. Dúfal, že Charlieho prepočul.

„Povedz mi, že žartuješ.“

„Nežartujem.“

Charlie si všimol, že Robinovi sčervenel krk. To zvyčajne znamenalo, že jeho partner dosiahol bod varu.

„A kedy si mi zamýšľal prezradiť túto informáciu, Charles? Keď sa zobudíme v Aviemore a zbadáme, že všetci sa promenádujú v bikinách?“

„Ja som s tým v pohode, sneh či nesneh.“

Robin vedel, že klame. „Bolo to zo všetkého najdôležitejšie, Charlie.“

„Predpovedali ho. Možno nasneží na Nový rok.“

„Áno a rovnako ,predpovedali‘, že na Vianoce bude v celom Anglicku sucho a teplota neklesne pod nulu. Nedokázali by predpovedať ani kaluže, hoci by v nich stáli. To všetci meteorológovia na niečom fičia?“

Robin zavrchal ako frustrovaný medveď. Jeho pozornosť upútala satelitná navigácia, ktorá zamrzla. „Super, lepšie to už ani nemôže

byť.“ Ťukol na obrazovku, navigácii sa pekne prihovril aj zana-
dával, no nič nezabralo.

„Charlie, otvor v mobile mapy. Vyhľadaj najbližšie mesto, krč-
mu, hotel, čokoľvek.“

Charlie ho poslúchol, ale aplikácia nedokázala určiť ich polohu.
„Toto je problém moderných technológií,“ poznamenal. „Fungu-
jú, kým neprestanú.“

„Hlboká myšlienka, drahý, a vskutku nápomocná.“

„Papierová mapa je istota. Vedel by som, kde sme, keby si tú au-
tomapu nezahodil.“

„Je neaktuálna, Charlie. M1-tku zobrazovala ako lesnú cestu.“

„Veľmi vtipné.“

Robin zabrzdil a cítil, ako auto štrajkuje. Ísť v ňom do Aviemore
nebude bezpečné.

„Šialení Angličania,“ zamrmlal si popod nos.

„Idú na poludňajšie slnko.“

„Čože?“

„*Šialení psi a Angličania idú na poludňajšie slnko*, tak sa volá al-
bum Noëla Cowarda.“

„*Posratí psi a Angličania idú v posratej fujavici dva dni pred po-
sratými Vianocami do posratých škótskych vrchov*, to je album posra-
tého Robina Raymonda.“ Robina až pridúšalo od jedu.

„Upokoj sa, tvoj amok nám nepomôže,“ upokojoval Charlie
rozbúrené vody. „Čo je to?“ Zažmúril do diaľky. „Podľa mňa je
to znamenie.“

„Ako horiaci krík?“ spýtal sa Robin sucho.

„Myslím tú drevenú značku. Spomal.“

Hoci Charliemu chýbalo do osemdesiatky šesť mesiacov, oči
mal ako jastrab.

Robin jemne pridal plyn a auto sa pohlo slimačím tempom:
„Áno, už ju vidím, čo na nej je?“

Charlie otvoril okno. Dnu navialo snehové vločky, takže ho rýchlo
lo znova zavrel.

„Stálo na nej Figové údolie, osemsto metrov a šípka doprava.“

„Čo je to? Dedina?“

„Nikdy som o nej nepočul,“ povedal Charlie. „Túto oblasť pritom poznám ako vlastnú dlaň.“

„Čo budeme špekulovať, ide sa tam.“ Robin dúfal, že auto nebude rachotať a hučať a nezhasne im motor ako v starom hororovom filme, a teda nezostanú napospas snežnej príšere. „Hádzam sa nad nami niekto zľutuje a pohostí nás polievkou. Nacvič si starý a utrápený pohľad.“

„Veď som starý a utrápený. Figové údolie, hor sa vpred!“ zavelil Charlie. Robina to naštvalo ešte viac, lebo to vyznelo, akoby sa chystali na veselé dobrodružstvo Slávnej päťky so zázvorovým pivom v ruke.

Mary Padgettová sa pokúšala sústrediť na cestu a nie na svojho šéfa, ktorý mal na uchu prilepený mobil. Telefonoval takým tónom ako vždy, keď krotil svoju výbušnú povahu. Vrhla naňho pohľad v spätnom zrkadle. Dnes mala dokonalú výhovorku, prečo sa mu prizera každých zopár sekúnd, a pochybovala, že by ju ten pohľad niekedy omrzal. Jack Butterly bol od nej o desať rokov starší. Tmavé vlasy sa mu na spánkoch striebрили a krásne sivé oči mu lemovali vrásky. Každým rokom opeknieval, zatiaľ čo ona sa stávala menej viditeľnou. Milovala svojho šéfa. Milovala ho celým srdcom, a nie v zmysle „rada preňho pracujem“, ale v zmysle „želám si, aby zamkol dvere, zvalil ma na stôl a rozdal si to so mnou“. Keď Jackovho šoféra seklo – znova –, neváhala a ponúkla sa, že ho odvezie do hotela na severovýchode krajiny.

Jack mesiace hľadal vhodný dátum, aby sa stretol s vedúcim japonskej spoločnosti Chikafuji Bakery. Jediný termín, keď mali pán Chikafuji a Jack naraz voľno, bolo skoro ráno na Štedrý deň. Napriek tomu, že pán Chikafuji mal veľký záujem o schôdzku aj

o spoluprácu, dohodnúť sa s ním bolo ťažšie ako vyloviť z vane vianočného kapra. Jack si preto nenechal ujsť príležitosť, keď sa pán Chikafuji rozhodol zavítať do Spojeného kráľovstva. Mary tiež neatáľala a chopila sa šance, aby strávila večer v luxusnom štvorhviezdičkovom hoteli na vidieku s Jackom Butterlym. Útržky rozhovoru, ktorý počúvala, však naznačovali, že vyhliadky nie sú priaznivé.

„Áno, môžem prísť do Japonska, kedy by sa dalo...? Až v máji? Nemôže pán Chikafuji skôr? Chápem, je veľmi zaneprázdnený...“

Jack ťukol na obrazovku s toľkým jedom, koľko sa zmestilo do jeho ukazováka. Malo by to lepší efekt, keby dramaticky zavesil slúchadlo na klasickom telefóne.

„Verila by si tomu?“ povzdychol si Jack. „Chikafujihho let z Bruselu zrušili, takže sa vracia do Japonska. Najbližší možný termín stanovil na máj. Môžeme sa otočiť. Cha!“ Uškrnul sa, no rozhodne nie z pobavenia.

Mary nenavrhol, aby si dohodli videohovor. Za tie roky sa naučila, že Jack potrebuje osobné stretnutie, na ktorom s potenciálnym klientom nadvieže kontakt zoči-voči a vstrebe jeho charizmu, najmä takú, akú mal pán Chikafuji. Bol presvedčený, že cez obrazovku to nie je možné. Mary zišlo na um, že v tomto prípade mohol urobiť výnimku, no pomlčala, aby mu nezhoršila náladu. Bola si vedomá, že mnohí partneri mali pred Jackom veľký rešpekt. Bol statný, vysoký a mal široké plecia. Bol to muž, ktorý sa o seba staral a vyjadroval sa spisovne, ako ho naučili na súkromnej škole. U ľudí s naštrbenou sebadôverou mal tendenciu vyvolať pocit menejcennosti. Bol to tvrdohlavý, ťažko pracujúci biznismen, ktorý veril vo svoje výrobky. Okolo neho sa niesol závan sebaistoty rovnako ako drahej kolínskej a tváril sa vážne. Zopár jeho známych tvrdilo, že keby sa usmial, tvár by sa mu rozbila na márne kúsky, no Mary tomu odmietala veriť. Želala si totiž, aby mu úsmev na tvári vyvolala práve ona. Ani v najmenšom jej nenaháňal strach, pretože v ňom vedela čítať ako v oblúbenej knihe a bola si vedomá,

že pod strnulým upraveným zovňajškom sa skrýva osamelý, zraniteľný, smutný, bezradný chlapec.

Jemne zatlačila na brzdu a cítila, ako sa maserati pošmyklo v snahe udržať trakciu. Na dohľad neboli žiadne autá. Nebola si istá, kde je vozovka a kde jarok. Na etapy sa otočila na úzkej ceste, po ktorej práve prišli. Ich čerstvo vyjazdené stopy boli už sčasti zasnežené. Snažila sa sústrediť na šoférovanie a nelamentovať v duchu nad tým, že nemá šancu, aby ju Jack vnímal inak ako asistentku, ktorá mu nosí kávu, zdvíha telefóny, dáva veci do čistiarne a spravuje mu diár.

Na večeru, ktorú spolu mali mať v hotelovej reštaurácii, si kúpila elegantné červené šaty. Starostlivo si vybrala také, ktoré obopínali jej štíhle krivky, kontrastovali s dlhými blond vlasmi a zvýrazňovali veľké zelenomodré oči. Zadovážila si červené semišové čižmy na podpätku, vďaka ktorým podrástla zo svojich stošesťdesiatich centimetrov, ale ešte vždy v nich vedela chodiť. Kvôli dnešnému dňu vysolila za oblečenie takmer celú mesačnú výplatu. Nerozvážna kúpa. Ešteže ich nechala nerozbalené s visačkami a s nálepkami, aby ich mohla vrátiť. Aby však bola úprimná, nestála o vrátenie peňazí, túžila po večeri v hoteli Tynehall Country s Jackom, ktorý ju uvidí v inom svetle.

Uvedomovala si, že sa ocitla v situácii „teraz alebo nikdy“. „Nikdy“ sa však javilo čoraz pravdepodobnejšie, lebo ich zastihla dvojitá pohroma – nespoľahlivý pán Chikafuji a prekliate počasie. Mohla tušiť, že je to len sen: noc v luxusnom hoteli na firemné náklady a Jack, ktorého mala mať celých dvadsaťštyri hodín len pre seba. Jedným z mnohých otcových výrokov bolo, že ak niečo vyzerá pridobre na to, aby to bola pravda, tak to pravda nie je. Nemýlil sa. Mary si nahlas povzdychla a vzápätí sa v spätnom zrkadle uistila, či si to Jack nevšimol. No hľadal niečo v diplomatke a nevnímal ju.

Mary pokračovala v ceste. Otec ju a jej súrodencov naučil šoférovať na susednom poli, keď mali pätnásť rokov. V šesnástich

dokázala vybrať každú zákrutu a sadnúť si za volant akéhokoľvek auta ako policajtku, ktorá je v päťách drogovému dílerovi. Bola lepšia šoférka ako Fred, ktorý stláčal pedále, akoby olovenou čižmou pučil švába. Zamestnal ho ešte Jackov otec. Skôr ako jeho schopnosti zavážilo to, že bol zo starej gardy. Typický Reg Butterfly. Mary padli oči na satelitnú navigáciu, ktorá jej radila, aby na ďalšej križovatke opustila diaľnicu a pokračovala po A379 do Exeteru. Na obrazovke bola mapa juhozápadu. *Dokonca aj úplne nové maserati má muchy*, pomyslela si. Našťastie tušila, že idú správnym smerom, späť do Južného Yorkshiru, nie do Devonu. Žiaľ.

Po necelom kilometri si Mary všimla, že na ceste striehne úskalie – doslova. Váha snehu strhla zo svahu kamene a balvany a tie zatarasili cestu, ktorá sa zužovala na jednoprávdovku. Už z diaľky rozpoznala, že prekážku nemožno obísť. Jack cítil, že auto spomaľuje, a obrátil pozornosť na výjav orámovaný čelným sklom.

„Prosím, povedz, že to nie je pravda,“ povzdychol si.

„Budeme sa musieť vrátiť,“ oznámila Mary jediné možné riešenie. Čo iné sa dalo robiť? Cesta bola úplne zablokovaná.

„Bože, s tým snehom asi nič neurobíme, však?“ Jack vykrúcal krk a skúmal počasie, no myslou bol pri prezentácii pre Chikafujihó. Až teraz si všimol, že ich obklopuje biela tma. „Podľa mňa by sme sa mali otočiť na prvom možnom mieste, Mary.“

Mary sa ešte raz otočila a zamierila do Tynhallu, hoci nebola nádej, že tam dôjdu. Hádám nájdu útočisko. Boli v Yorkshire, nie v arktickej tundre, i keď to tak nevyzeralo. Zrazu uprostred bielej krajiny zbadala drevenú značku v tvare šípky. Stála naľavo pred odbočkou, ktorú navigácia nezobrazovala, tučné čierne písmená oznamovali: *Figové údolie, 1 km*. Nevšimla si ju ani raz, čo tadiaľto prešla, lenže vtedy sa nesústreďovala na hľadanie úkrytu.

Nemala ani potuchy, čo je Figové údolie – miestna vyhládka, farma, dedinka so slušným hotelom s útulným kozubom? Pre prípad, že by na kilometre ďaleko nenašla nič iné, riskla to a odbočila doprava. *Risk je zisk*. Ďalší klenot z otcovej knihy výrokov.